

vstoupení pojištěnce do zaměstnání podrobeného pensijnímu pojištění jest počítati zaměstnancům státního podniku i za dobu, kdy z pensijního pojištění byli jako takoví vyloučeni, či jen za dobu, od které bylo vyloučení to zrušeno. Avšak právě proto, že zákon tak nerozeznává, nelze ho jinak vyložit, než tak, že zpětná doba jest započitatelnou od doby vstupu do zaměstnání podrobeného pensijnímu pojištění bez ohledu k tomu, od kdy vyloučení zaměstnanců státních podniků z pensijního pojištění bylo zrušeno, a poněvadž by opačný výklad vedl k té nesrovnalosti, že by zaměstnanci státních podniků při nedostatku započitatelných příspěvkových měsíců počítaných teprve od doby zrušení výluky z pensijního pojištění, ztratili vůbec nárok na zaopatřovací požitky.

Čís. 12592.

Proti usnesení poručenského soudu, jímž byl zrušen pacht o nemovitostech poručencových, jest oprávněn k rekursu i pachtýř.

Jednání předcházející návrhu v nesporném řízení, nelze pokládati za výslech o návrhu, jenž dosud nebyl učiněn.

(Rozh. ze dne 11. května 1933, R I 380/33.)

Poručenský soud zrušil usnesením ze dne 13. října 1932 pacht poručencových nemovitostí. Rekursní soud k rekursu pachtýřů napadené usnesení zrušil. D ů v o d y: Stěžovatelé vytýkají napadenému usnesení zmatečnost podle § 41 g) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n., kterou spatřují v tom, že nebyli jako účastníci před napadeným rozhodnutím vyslechnuti a jen k žádosti mateřské poručnice napadené rozhodnutí vydal na základě jednostranného šetření. Stěžovatelé vytýkají též usnesení tomu nezákonnost a nesprávné právní posouzení věci, že nebylo náležitě vyšetřeno, že bylo podle § 1118 obč. zák. možno pachtovní smlouvu předčasně zrušiti, když pachtýři užívají věci tak, že vzchází věci značná újma, což vše mělo se státi pořadem práva. Rekursnímu soudu nejdříve jest zkoumati, zda stěžovatele jest považovati za účastníky nesporného řízení a tím též oprávněné k rekursu čili nic a pak se zabývati rekusem ve věci samé. Podle § 6 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. jest účastníkem nesporného řízení, kdo může býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen, nebo kdo uplatňuje právní zájem, by soud učinil nějaké rozhodnutí. Jak rekursní soud má za osvědčeno z poručenských spisů prvního soudu, jsou stěžovatelé Fraňtišek a Žofie H-ovi podle pachtovní a nájemní smlouvy ze dne 29. října 1923 schválené soudem poručenským z téhož dne pachtýři a nájemci nemovitostí, chalupy č. p. 35 ve V. s příslušnými pozemky, které vlastnický náležejí nezletilému opatrovanci Janu P-ovi. Smlouva ta byla napadeným usnesením prvního soudu zrušena, takže stěžovatelé mají pachtované a najaté nemovitosti opět předati vlastníku, zastoupenému mateřskou poručnicí Filomenou B-ovou, ač podle smlouvy pacht a nájem končí teprve 1. listopadu 1935. Není pochyby, že za tohoto stavu

věci jsou stěžovatelé v těchto svých právech pachtýřských a nájemních přímo dotčeni napadeným usnesením, neboť se jím ruší předčasně právní poměr pachtýřský a nájemní a stěžovatelé pokládají se tím za zkráceny. Jest tudíž oba stěžovatele považovati za účastníky nesporného řízení (§ 6 cit. zák.) a tím i oprávněné k podání rekursu (§ 37 téhož zák.). Ve věci samé shledal rekursní soud, že usnesení trpí zmatečností ve dvojím směru. Jest tu především zmatečnost podle § 41 g) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n., neboť prvý soud porušil zásadu nutného slyšení účastníků před rozhodnutím, neboť, jak rekursní soud ze spisů zjišťuje, nebyli stěžovatelé, ač jsou účastníky tohoto nesporného řízení, jak již výše odůvodněno, o návrhu mateřské poručnice Filomeny B-ové vyslechnuti, a o návrhu tom napadeným usnesením rozhodnuto. Rekursní soud shledává však usnesení to zmatečným i z důvodu § 41 písm. d) citovaného zákona, totiž že mělo býti podle zákona rozhodnuto sporným řízením, a nezákonným podle § 46 druhého odstavce téhož zákona. Podle obsahu rozhodovacího výroku zrušil prvý soud k návrhu mateřské poručnice pachtovní a nájemní smlouvu v řízení nesporném, ač podle ustanovení § 187 a násl. nesporného patentu čís. 208/1854 ř. zák. přísluší opatrovnickému soudu jménem nezletilců právní jednání jen schvalovati nebo schválení jeho odmítnouti. Prvý soud, zrušiv v nesporném řízení pachtovní a nájemní smlouvu, překročil své zákonné oprávnění poručenského soudce, protože pro rozhodování tohoto druhu podle § 49 čís. 5 j. n. jest příslušným okresní soud ve věcech sporných.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Usnesení prvního soudu ze dne 3. října 1932 bylo vydáno na návrh poručnice z téhož dne, aniž o návrhu tom byli slyšeni pachtýři František a Žofie H-ovi. Poněvadž jde o zrušení pachtu, správně rekursní soud uznal pachtýře za účastníky nesporného řízení dle § 6 zákona čís. 100/31, neboť rozhodnutím mohli býti ve svých právech přímo dotčeni. Správně také usoudil rekursní soud, že usnesení prvního soudu jest zmatečné dle § 41 (2) g) zákona čís. 100/31, poněvadž byla porušena zásada o nutnosti slyšení účastníků před rozhodnutím. Jednání předcházející před návrhem nelze pokládati za výslech o návrhu, který dosud učiněn nebyl. Ani ustanovení odstavce VIII. pachtovní smlouvy ze dne 29. října 1923 nemůže odůvodniti opomenutí výslechu pachtýřů o návrhu na zrušení pachtovní smlouvy. Nepochybil proto rekursní soud, když k rekursu pachtýřů zrušil usnesení prvního soudu. Poněvadž pak poručenec v mezidobí byl prohlášen zletilým (21. ledna 1933) a tím zanikla pravomoc soudu poručenského, nelze již postupovati podle odstavce VIII. smlouvy pachtovní a nájemní, i kdyby bylo správným stanovisko stěžovatelovo, že podle tohoto ustanovení smlouvy mohl poručenský soud v nesporném řízení — za trvání poručenství — vysloviti zrušení smlouvy, používaje práva výslovně a úmyslně vyhrazeného ve smlouvě.